ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Gatebo s.r.o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Heršpická 813/5, Brno, adresa pro doručování: Umělecká 305/1, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2015/12995-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2017, č. j. 11 Ad 12/2015 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 23. 1. 2015, č. j. MPSV-UP/5533/15/AA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla s ohledem na § 100 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zamítnuta žádost stěžovatelky o obnovu řízení o žádosti o příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2014 dle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

I. Vymezení věci

[3] Dne 2. 12. 2014 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o přiznání příspěvku na mzdy ve výši 1 538 237,75 Kč a o příspěvku na další náklady ve výši 496 000 Kč za 3. čtvrtletí roku 2014. Stěžovatelka se vzdala práva na odvolání. V žádosti o obnově řízená uvedla, že dne 16. 12. 2014 její finanční účetní při zaúčtování tohoto příspěvku zjistila, že předpis na účtu příspěvek od státu je vyšší, než částka, která byla stěžovatelce připsána na účet dne 15. 12. 2014.

[4] Prošetřením stěžovatelka zjistila, že pracovnice vyplňující údaje do jmenného seznamu neuvedla skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy, respektive nesečetla veškeré mzdové náklady uvedené ve mzdové listině, včetně odvodů prováděných zaměstnavatelem. Příspěvek tak byl stěžovatelce poskytnut na základě nesprávných údajů, a proto podala žádost o obnovu řízení o žádosti za 3. čtvrtletí roku 2014. Pokud by totiž správní orgán vycházel ze správných údajů, dospěl by k závěru, že za 3. čtvrtletí roku 2014 činilo 75% skutečně vynaložených nákladů včetně odvodů celkem 1 837 457,50 Kč a další náklady ve výši 502 000 Kč.

[5] Obecně lze konstatovat, že účelem obnovy řízení je náprava skutkových nesprávností. V dané věci bylo na místě posoudit, zda jsou splněny podmínky stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že zde uvedený důvod obnovy slouží ke korekci postupu správního orgánu při zjišťování podkladů pro rozhodnutí v původním řízení. Účelem obnovy řízení není přezkum a případná náprava nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu z hlediska posouzení okolností a právního stavu, který tu byl v době rozhodování. Naopak účelem obnovy je to, aby bylo napraveno nedostatečné skutkové zjištění a přihlédnuto k důkazům a skutečnostem, které sice existovaly v době původního řízení, byly však před ukončením tohoto řízení neznámé a účastník řízení, jemuž jsou k prospěchu, je nemohl z tohoto důvodu v řízení uplatnit nebo bylo zohledněno zjištění, že původní důkazy byly nepravdivé, a to za splnění další podmínky – možnosti jiného řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodnutí.

[6] Tato podmínka v případě stěžovatelky nebyla splněna. Požádala o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě a skutečnost, že do žádosti uvedla chybné údaje, resp. údaje nedostatečného rozsahu v tom smyslu, že nebyl uplatněn nárok v rozsahu, na který by měla dle jejího názoru stěžovatelka nárok, nelze považovat za skutečnost, kterou nemohla objektivně znát či uplatnit.

[7] Dle § 78 zákona o zaměstnanosti se příspěvek vztahuje vždy ke konkrétnímu zaměstnanci, který je osobou se zdravotním postižením, a u jednotlivých zaměstnanců se uvádí uplatňovaná výše příspěvku. Je pouze na zaměstnavateli, zda o příspěvek požádá a v jakém rozsahu, neboť ze zákona nevyplývá povinnost o příspěvek žádat. Je také rozhodnutím zaměstnavatele, zda bude nárokovat příspěvek na všechny své zaměstnance se zdravotním postižením, nebo jen na některé z nich, nebo zda žádost nepodá vůbec. Jestliže stěžovatelka uplatnila požadavek na příspěvek, musela v tom okamžiku vědět, na které zaměstnance požadavek uplatňovala. I kdyby soud akceptoval tvrzení, že rozhodné skutečnosti existovaly v době uplatňování požadavku na příspěvek, tedy existovaly v době původního řízení, nebylo by možno dospět k závěru, že tyto skutečnosti vyšly najevo až po ukončení původního řízení a před jeho ukončením nebyly účastníku řízení známy, a proto je nemohl v řízení uplatnit. Stěžovatelka netvrdila žádné relevantní skutečnosti, ze

kterých by bylo možné dovodit, že o existujících skutečnostech v průběhu původního řízení nevěděla, a proto je nemohla uplatnit.

[8] Jak vyplývalo z obsahu spisového materiálu, stěžovatelka jako důvod obnovy řízení označila, že její pracovnice neuvedla skutečně vynaložené prostředky na platy nebo mzdy, resp. nesečetla veškeré mzdové náklady uvedené na mzdovém listě včetně odvodů. V takovém případě by však mohlo jít o pochybení její zaměstnankyně a je na statutárních orgánech, nakolik si vytvoří vnitřní kontrolní mechanismus, aby případné pochybení jednoho pracovníka bylo zjištěno před úkonem, který je činěn ve vztahu ke správnímu orgánu. Tvrzené pochybení nebylo možné považovat za skutečnost, která nebyla známa a z tohoto důvodu nemohla být uplatněna.
[9] Stěžovatelka nerozporovala, že žádost byla podána osobu oprávněnou jednat jejím jménem, nelze proto dovodit závěr, že stěžovatelka uvedenou skutečnost neznala nebo nemohla uplatnit. Úvaha o rozsahu podané žádosti byla pouze na ni, z čehož vyplývala i její odpovědnost s tím spojená. Nebylo pak rozhodné, jakým způsobem a kdy svoji žádost stěžovatelka překontrolovala, jestliže uvedené skutečnosti existovaly již v době původního řízení a stěžovatelce měly být známy.

[10] Námitku, že byla splněna podmínka pro obnovu řízení spočívající v tom, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, neshledal soud důvodnou.

[11] Ani tvrzení, že se rozhodnutí opíralo o důkazy, které se ukázaly být nepravdivými, soud nepovažoval za důvodné. Za nepravdivé důkazy bylo nutné považovat takové, ve vztahu k nimž bylo zjištěno, že byly lživé, že obsahovaly údaje, které neměly oporu v reálné skutečnosti. Za nepravdivé důkazy by bylo možné považovat v této věci skutečnosti či důkazy, které by prokazovaly, že doklady, které stěžovatelka předložila ke své žádosti, obsahovaly nepravdivé údaje. Tak tomu však nebylo. Stěžovatelka netvrdila ani v žalobě, ani v průběhu správního řízení, že by jí k žádosti přiložené doklady obsahovaly skutečnosti, které se posléze ukázaly být nepravdivými. Namítala, že doklady, které byly k žádosti přiloženy, obsahovaly neúplné údaje, neboť nebyly sečteny veškeré mzdové náklady uvedené na mzdovém listě, a to včetně odvodů. Neúplnost údajů neznamená nepravdivost těchto údajů. Tvrzení o nepravdivosti nelze zaměnit za rozsah provedeného dokazování, které odpovídalo rozsahu podané žádosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[12] V podané kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Po shrnutí skutkového stavu namítá, že městský soud nesprávně právně posoudil otázku naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení dle § 100 správního řádu.

[14] Až po nabytí právní moci rozhodnutí o přiznání příspěvku prošetřením celé záležitosti zjistila, že pracovnice vyplňující údaje do jmenného seznamu neuvedla skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy, resp. nesečetla veškeré mzdové náklady

uvedené v mzdové listině včetně odvodů prováděných zaměstnavatelem. Z toho jednoznačně plyne skutečnost, že příspěvek byl stěžovatelce poskytnut na základě nesprávných údajů, resp. důkazy (rozumí se tím žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě a jmenný seznam zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením) použité ve správním řízení se ukázaly být nepravdivými.

[15] Pokud by správní orgán vycházel ze správných údajů, dospěl by k závěru, že za 3. čtvrtletí roku 2014 činilo 75% skutečně vynaložených mzdových nákladů včetně odvodů dle § 78 odst. 2 zákona o zaměstnanosti celkem 1 837 457,50 Kč a další náklady ve výši 502 000 Kč dle § 78 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. To znamená, že pokud by byly výše uvedené skutečnosti a důkazy známy před nabytím právní moci rozhodnutí o přiznání příspěvku, odůvodňovaly by přiznání příspěvku ve změněné výši.

[16] Nesouhlasí s posouzením právní otázky, jde-li o splnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Je přesvědčena, že byl naplněn alespoň jeden ze zákonných předpokladů alternativně uvedených v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, eventuálně také vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy. Současně byla naplněna podmínka, že tyto skutečnosti nebo důkazy mohly odůvodnit jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[17] Již ve správním řízení uvedla, že pracovnice vyplňující údaje do formuláře jmenný seznam byla zaměstnankyní, která tento úkon vykonávala poprvé. Její administrativní pochybení považuje za dostatečný důvod zvláštního zřetele a věří, že pochybení zaměstnankyně, která byla z titulu svého pracovněprávního vztahu ke stěžovatelce jako zaměstnavateli povinna zajistit podklady pro podání žádosti za 3. čtvrtletí roku 2014, nebude přičítáno k tíži stěžovatelce. Nadto poukázala na společenský zájem na dalším zachování pracovních míst vhodných pro uplatnění osob se zdravotním postižením, který by měl být při rozhodování o žádosti o obnovu řízení zohledněn.

[18] Zažádala řádně a včas o obnovu řízení, příslušný správní orgán i žalovaný měly její žádosti vyhovět a obnovu řízení povolit. V rámci obnoveného řízení přihlédnout k novým skutečnostem a důkazům. Jelikož tak nepostupovaly, považuje stěžovatelka jejich rozhodnutí za nezákonná, čímž rovněž došlo ke zkrácení jejích práv.

[19] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a rovněž i napadená rozhodnutí správních orgánů.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutečnosti, pro které stěžovatelka žádá o obnovu řízení, nemají charakter dříve, tj. před právní mocí výroku I. prvostupňového rozhodnutí, neznámých skutečností, neboť nejpozději v době vyhotovení žádosti o poskytnutí příspěvku již musela být jejím zaměstnancům vyplacena mzda a odvedeno pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.

[21] V bodu 2., části K, žádosti o příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2014 stěžovatelka prohlásila, že hrubá mzda za jednotlivé měsíce daného čtvrtletí uvedená ve jmenném seznamu zaměstnanců a hrubá mzda pracovních asistentů či provozních zaměstnanců

uvedená ve formuláři určeném pro zvýšení příspěvku byla zaměstnancům zúčtovaná k výplatě a po zákonných srážkách vyplacena, a to nejpozději k datu vyhotovení dané žádosti, tj. ke dni 29. 10. 2014. Je proto nepochybné, že stěžovatelce byl obsah mzdových listů zaměstnanců v době vyhotovení žádosti o příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2014, včetně jmenovaného seznamu, znám.

[22] Skutečnosti, pro které stěžovatelka žádá o obnovu řízení, jí byly známé v době původního řízení zahájeném podání žádosti o příspěvek, a mohla je v této fázi uplatnit, k čemuž ji navíc správní orgán prvního stupně poskytl značný prostor, když ji před vydáním rozhodnutí vyrozuměl, že řízení je ve stavu skončení dokazování a poskytl ji lhůtu 5 dnů k vyjádření k podkladům rozhodnutí, a to včetně způsobu jejich opatření, popř. navrhnout jejich doplnění. Stěžovatelka tohoto práva nevyužila, k podkladům se nevyjádřila. Po vydání rozhodnutí se navíc vzdala práva na odvolání.

[23] Na správnosti závěru nemění nic ani námitka, že její zaměstnankyně uvedla v žádosti nesprávné údaje, což bylo zjištěno až dne 16. 12. 2014. I kdyby byl skutečně příspěvek poskytnut na základě nesprávných údajů, což nebyl, když nebyly uvedeny pouze všechny údaje, nelze stěžovatelkou předložené údaje hodnotit jako dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které nemohla uplatnit. Mohla tak učinit a pouze jejím vlastním pochybením se tak nestalo.

[24] Nelze konstatovat, že jmenný seznam zaměstnanců se ukázal být nepravdivým. Tato listina totiž beze vší pochybnosti prokázala její tvrzení obsažené v žádosti o příspěvek a jeho zvýšení za 3. čtvrtletí roku 2014 podané dne 29. 10. 2014, které stěžovatelka v části K prohlásila za pravdivé. Je v souladu se zákonem, že správní orgán zjišťuje skutkový stav pouze v rozsahu daném předmětem řízení, který je v řízení o žádosti určován právě samotnou žádostí účastníka řízení. Žádost nemá charakter důkazu, ale je úkonem účastníka řízení, jímž uvádí, co požaduje, a tím vymezuje předmět řízení.

[25] Skutečnost, že stěžovatelka dle vynaložených mzdových nároků mohla žádat o částky vyšší, než uplatnila v žádosti o příspěvek, jen stěží může být důvodem pro obnovu řízení. O částkách, o něž stěžovatelka v původním řízení vůbec nežádala, nebylo vůbec vedeno správní řízení, nebylo o nich rozhodováno a nebyly ani předmětem správního řízení, které požaduje obnovit.

[26] Lze jen velmi obtížně dospět k závěru, že by nedostatečná bdělost v případě hájení vlastních práv mohla vést k revizi pravomocného rozhodnutí.

[27] Ztotožňuje s názorem městského soudu, že zákonné důvody obnovy řízení nebyly naplněny a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných

důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[29] Obnova řízení [specificky dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, které je v daném případě uplatňováno] je - na rozdíl od úpravy tzv. přezkumného řízení dle § 94 správního řádu - určena primárně k nápravě skutkových nesprávností. K nápravě právních omylů a vad slouží institut přezkumného řízení.

[30] Správní řád pak stanoví důvody pro povolení obnovy taxativním způsobem. Teprve za splnění zákonem stanovených podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. Obnova řízení je totiž mimořádným opravným prostředkem, prolamujícím účinek právní moci rozhodnutí. Okamžik právní moci je důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability všech subjektů veřejné správy. Do pravomocného rozhodnutí je proto možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem striktně specifikovaných podmínek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 – 74).

[31] Dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu *se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit nebo se provedené důkazy ukázaly být nepravdivými.* Dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu *se řízení obnoví, jestliže bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí, vydaného v řízení, které má být obnoveno.* V obou případech je stanovena další podmínka, podle níž musí být zjištěno, že tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem dokazování. Dle § 100 odst. 2 správního řádu *může účastník řízení podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí.* Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Z ustanovení je zřejmé, že uvedený důvod obnovy slouží ke korekci postupu správního orgánu při zjišťování podkladů pro rozhodnutí v původním řízení.

[32] Za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy je nutné považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení a před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, a proto je nemohl v řízení uplatnit. Za dříve neznámou skutečnost je nutné považovat takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení, a objektivně ji účastník řízení nemohl znát nebo nemohl uplatnit (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74 a ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 - 113).

[33] I proto, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí, tedy zásah do právních poměrů, které již byly autoritativně správním rozhodnutím stanoveny, je třeba pojem „dříve neznámé

skutečnosti nebo důkazy“ chápat v objektivním smyslu. Tedy jako skutečnosti (důkazy), které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoli v původním řízení odepřel výpověď (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002 - 75).

[34] O takový případ však v posuzované věci nešlo. Stěžovatelka opakovaně uvádí, že došlo na straně její zaměstnankyně k početní (administrativní) chybě, kterou zanesla do jmenného seznamu zaměstnanců, který připojila k žádosti o příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2014. Sama početní chyba svědčí o tom, že všechny skutečnosti existovaly již v době podání žádosti. Kdyby totiž skutečnosti (v nyní projednávané věci odvody zaměstnavatele) neexistovaly, stěží by mohla zaměstnankyně nějaká (určitá) čísla počítat (i když nesprávně).

[35] Není sporné, že zaměstnankyně měla oprávnění podat za stěžovatelku žádost o příspěvek za 3. čtvrtletí roku 2014. Jednání zaměstnance je obecně přičítáno k tíži zaměstnavatele (výjimku tvoří tzv. excesy zaměstnance). Shodně např. k náhradě škody § 265 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Nelze proto souhlasit s obecnou námitkou stěžovatelky, že by jí pochybení zaměstnankyně nemělo být přičítáno.

[36] Argumentaci, že zaměstnankyně vykonávala tento úkon poprvé, nelze hodnotit jako relevantní. Soud souhlasí s tvrzením městského soudu, že je na statutárních orgánech, nakolik si vytvoří vnitřní mechanismus kontroly, aby se případnému pochybení jednoho (v tomto případě navíc nově zaměstnaného) pracovníka zamezilo ještě před úkonem, který je činěn ve vztahu ke správnímu orgánu.

[37] Důvod hodný zvláštního zřetele, na který stěžovatelka poukazuje (společenský zájem na zaměstnávání osob se zdravotním postižením), není v zákonem stanovených taxativních důvodech pro povolení obnovy řízení uveden, proto k němu soud nepřihlédl.

[38] Nelze souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že údaje uvedené v žádosti o příspěvek jsou nepravdivé. Jde spíše o údaje neúplné, resp. opomenuté. Jak správně uvedl městský soud, neúplné údaje nelze považovat za údaje nepravdivé, neboť jejich pravdivost byla potvrzena (zaměstnanci uvedení ve jmenném seznamu byly u stěžovatelky v daném čtvrtletí roku 2014 zaměstnáni a jednalo se o osoby se zdravotním postižením na chráněném trhu práce, na jejichž zaměstnávání lze žádat podporu dle § 78 zákona o zaměstnanosti).

[39] Soud koriguje názor městského soudu v úvaze týkající se rozsahu podané žádosti stěžovatelkou dle § 78 zákona o zaměstnanosti. Je pravda, že je pouze na zaměstnavateli, zda o příspěvek požádá a v jakém rozsahu. Stěžovatelka však v nyní projednávané věci požádala o příspěvek na všechny své zaměstnance, avšak při počítání mzdových nákladů zapomněla přičíst odvody zaměstnavatele. Z toho nelze dovozovat, že chtěla žádat o příspěvek pouze na některé své zaměstnance.

[40] Nad rámec soud dodává, že stěžovatelce byla dána možnost ze strany správního orgánu se k podkladům rozhodnutí vyjádřit ještě před jeho vydáním. Tu stěžovatelka

odmítla. Správní orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí a stěžovatelka se vzápětí vzdala možnosti odvolání proti němu, a tím i případné korekce údajů v odvolacím řízení. Rozhodnutí tudíž nabylo právní moci.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[42] Stěžovatelka, který neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[43] Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu